

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 3

Không ngờ vực gì nữa, tôi thích Lý Tiểu Hoa.

Cực kỳ cực kỳ thích.

Nhưng nói thực lòng, mặc dù Lý Tiểu Hoa cứ cười với tôi suốt, nhưng tôi vẫn không biết Lý Tiểu Hoa có thích mình hay không, biết đâu cô chỉ rất tò mò với tôi mà thôi.

Chia tay, chỉ cần một người đồng ý, nhưng “ở bên nhau”, lại phải có hai người đồng lòng mới được. Tình yêu chính vì bất định như thế nên mới thú vị, không phải sao? Ít nhất tôi đã hoàn thành một nửa tấm hình ghép của mình.

Dạo đó, mỗi ngày tôi đều đi học trong tâm trạng hết sức phấn chấn, vừa tới trường, dừng xe một cái, liền hấp ta hấp tấp phi từ nhà gửi xe lên lớp học, có lần tôi còn hái một bông hoa dại trong vườn hoa cạnh sân tập thể dục, nhân lúc Lý Tiểu Hoa còn chưa vào lớp, ép bông hoa nhỏ ấy vào tấm lót trong suốt trên mặt bàn cô, sau đó ngồi đợi chiêm ngưỡng vẻ mặt của cô khi nhìn thấy bông hoa. Bài thơ đầu tiên trong đời tôi, cũng xuất hiện trên mảnh giấy bên cạnh bông hoa nhỏ ấy.

Cuộc đối thoại trên vở ghi bài:

“Hi hi, nhà cậu ở đâu?”

“Để làm gì?”

“Tò mò thôi mà.”

“Sao tớ phải nói cho cậu? Cậu thông minh thế, muốn biết thì chắc là biết được mà.”

Tan học, tôi bèn cưỡi xe đạp đợi ngoài cổng trường, thấy bố Lý Tiểu Hoa đi xe máy

đèo cô về nhà. Tôi hít thở sâu, nhấn mạnh bàn đạp, phóng như điên đuổi theo.

Trường trung học Tỉnh Thành cách khu trung tâm một cây cầu Trung Hoa rất dốc, bình thường muốn đạp xe qua đó, mông phải nhổm lên khỏi yên xe, dốc hết sức lực mới khỏi bỏ cuộc giữa đường, phải giải quyết bằng cách dắt xe đi bộ qua (học sinh tốt nghiệp trường trung học Tỉnh Thành, mười người thì tám người có bắp chân cuồn cuộn, haiz...)

Sức mạnh của tình yêu thật không thể tin nổi, tôi phóng như điên một mạch đuổi theo, coi đoạn dốc đáng sợ ấy như không, bám sát xe máy của bố Lý Tiểu Hoa. Tất nhiên Lý Tiểu Hoa biết tôi đang đuổi theo đằng sau, đôi lúc cô còn ngoảnh đầu lại cười như thể đang cổ vũ tôi cố lên, khiến tôi hoàn toàn quên đi tiếng rên rỉ đau đớn của cái bắp chân.

“Đợi đấy, chút khó khăn vặt này sao ngăn bước anh đây được.”

Tại chốt đèn giao thông, tôi thở hổn hển nhìn bố Lý Tiểu Hoa nghênh ngang phóng đi.

Tôi tốn mất mấy ngày, áp dụng phương pháp từng bước thu hẹp phạm vi chưa thăm dò, đã biết được Lý Tiểu Hoa ở khu vực nào. Chỗ đó cách nhà tôi chỉ khoảng năm trăm mét, hồi nhỏ học ở trường tiểu học Dân Sinh, ngày nào tôi cũng đi bộ qua.

“Hôm nay cậu đừng đuổi theo nữa, mỗi lần nhìn cậu lao ra đường tớ đều thấy rất nguy hiểm.” Một hôm lúc tan học, Lý Tiểu Hoa đi đến gần tôi. Tôi đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị phóng xuống nhà để xe.

“Hả? Chuyện ấy à, không có gì đâu!” Tôi ngại ngừng gãi đầu, nhưng tay vẫn tiếp tục thu dọn sách vở.

“Hôm nay tớ nói với bố là muốn tự đi bộ về nhà rồi, vì vậy...” Mặt Lý Tiểu Hoa ửng hồng.

Chỉ tích tắc, tôi bất thần ngừng thở.

Từ cái ngày đẹp đẽ ấy, Lý Tiểu Hoa bắt đầu cùng tôi dắt xe đạp từ trường về nhà. Bọn tôi đi sát lề đường bên phải, tôi đi phía ngoài, Lý Tiểu Hoa đi phía trong, cái xe đạp án ngữ giữa hai chúng tôi.

“Tóm lại, cậu muốn biết nhà tớ ở đâu để làm gì vậy?” Lý Tiểu Hoa dẩu môi, mắt lóng lánh cười.

“Biết nhà cậu ở đâu rồi, buổi tối tớ có thể dắt chó đi dạo ở gần đó, hôm nào rồi việc thì đạp xe loăng quăng qua, thêm một chỗ để đi.” Tôi tán nhảm, thực ra chính tôi cũng không rõ tại sao mình muốn biết nhà Lý Tiểu Hoa ở đâu.

“Phải rồi, từ đầu tớ đã có cảm giác cậu mà học hành nghiêm túc là lọt vào Bảng Vàng ngay, lợi hại thật đó nha!” Lý Tiểu Hoa nhìn tôi, giọng có vẻ khâm phục.

“Cũng thường thôi, mấy học sinh giỏi các cậu mới gọi là lợi hại, không ngờ có thể cố gắng học hành từ năm lớp Bảy đến tận bây giờ... ba năm rồi đấy! Tớ không dám nghĩ mình có nghị lực ấy đâu.” Tôi nói thật lòng. Sự thông minh của tôi, thì ra chỉ là một thứ sức ì kéo tôi thụt lùi.

“Cậu thông minh thế, học khối Tự nhiên hẳn là thích hợp lắm đấy!” Lý Tiểu Hoa đột nhiên nói.

“Học khối tự nhiên?” tôi hơi kinh ngạc.

Vì trong đầu tôi đã thầm tính toán, nếu bố không cho tôi thi Trường Mỹ thuật công nghiệp Phục Hưng, bắt tôi học trường cấp III bình thường, thì tôi nhất định sẽ chọn khối Xã hội không có mấy môn Vật lý Hóa học.

“Đúng thế, cậu rất giỏi toán, Vật lý cũng siêu, học khối Xã hội thì tiếc quá!” Lý Tiểu Hoa cười cười.

Trời ơi, thế này thì hiểu lầm to rồi. Môn Toán của tôi là nhờ có Thẩm Giai Nghi giải từng đề một mở mang đầu óc cho, còn Vật lý thì chính là do Lý Tiểu Hoa cậu dồn

dập lục vấn tứ một đồng nguyên lý điện học, hại tứ đây về nhà phải cầm đầu cầm cổ đọc sách tham khảo Vật lý, sao cậu lại trưng cái bộ mặt “Kha Cảnh Đẳng học Lý rất siêu” ấy ra được chứ?

Đến đầu đường Thành Công.

“Sắp đến nhà tứ rồi, đi tới đây thôi.” Lý Tiểu Hoa dừng chân.

“Không đưa cậu đến trước cửa nhà được à?” Tôi tò mò.

“Cậu đi theo nữa, tứ sẽ giận đấy!” Lý Tiểu Hoa có vẻ bứt rứt.

“Vậy mai gặp nhé!” Tôi ngồi lên xe đạp, vẫy vẫy tay.

“Ngài Minamoto-Yuuji-lại-mang-đao, mai gặp nhé!” Lý Tiểu Hoa nhoẻn miệng cười vẫy tay.

Chúng tôi cùng dắt xe về nhà mấy lần, lần nào cũng đưa Lý Tiểu Hoa đến đầu ngõ nhà cô là dừng lại. Tôi có thể hiểu được nỗi lo của con gái, không muốn hàng xóm hoặc gia đình trông thấy mình đi cùng con trai về nhà.

Nhưng tôi bắt đầu không chịu nổi cái xe đạp vương vịu chắn giữa kia rồi.

Vậy là, buổi sáng tôi liền xuất phát từ nhà sớm hơn mười phút, gửi xe ở đầu cầu Trung Hoa rồi chạy bộ đến trường, thở hồng hộc ngắt một bông hoa, ép xuống dưới tấm lót mặt bàn của Lý Tiểu Hoa, sau đó viết một bài thơ, vẽ một bức tranh. Như thế, tôi mới có thể cùng Lý Tiểu Hoa thông thả đi bộ về nhà sau khi tan học.

Đám bạn cùng lớp cũng bắt đầu để ý mối quan hệ không bình thường giữa tôi và Lý Tiểu Hoa. Đặc biệt, đường về nhà của cả lớp đều như nhau, muốn về phải đi qua cầu Trung Hoa, mọi người đều đã thấy tôi và Lý Tiểu Hoa sánh vai vừa đi vừa nói chuyện.

“Yêu rồi hả!” Liêu Anh Hoảng cười toáng phóng xe đạp vù qua mặt chúng tôi, buông lại một câu.

“Mày bỏ thằng Quái Thú đợi xe bus một mình thế không được đâu!” Hứa Bác Thuần cũng ngồi trên xe đạp ném thêm câu nữa.

“Kha Cảnh Đăng, dạo này mày bị bám riết như thế không tức à?” Quái Thú vẫn chưa rõ tình hình.

Không còn cái xe đạp vướng víu tay chân, tôi và Lý Tiểu Hoa có thể bước đi thoải mái hơn, chọn tuyến đường vắng vẻ hơn để về nhà. Sau đó, ừm ừm, vai Lý Tiểu Hoa mỗi lúc một nhích gần tôi hơn, tay trái cô áp sát vào tay phải của tôi.

Tim tôi có đập nhanh hơn không, tôi cũng không rõ, bởi lẽ linh hồn tôi đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Khoảng cách để nắm tay Lý Tiểu Hoa, chỉ còn cách một nhịp thở.

“...” Tôi.

“...” Lý Tiểu Hoa.

Nhưng tôi thủy chung vẫn không đủ dũng khí xòe tay ra nắm lấy tay cô.

Hai chúng tôi giả bộ như tay không áp sát vào nhau, miệng vẫn nói chuyện về đám bạn cùng lớp, nhưng việc thú vị xảy ra trong ngày, con chó của tôi, chị gái cô, cuộc sống học sinh cấp III trong tưởng tượng, ngày tháng sau này như thế nào, những giấc mơ đang mong đợi được hoàn thành.

Chỉ là không nắm tay nhau.

Mấy ngày liền cứ thế trôi qua, mỗi buổi sáng tôi đều thề với trời, sau khi tan học nhất định phải nắm tay Lý Tiểu Hoa, nhưng cứ đến thời khắc then chốt, tôi lại ở trong trạng thái đờ đẫn, đầu óc trống rỗng, không thể tiến thêm một bước.

Tôi nghĩ mình hoàn toàn không xứng đáng được thương hại.

Một lần trời mưa to, hai chúng tôi đi chung ô về nhà.

Tôi rất ga lăng đưa ô sang phía Lý Tiểu Hoa để cô không bị nước mưa hắt ướt, còn mình thì đã ướt quá nửa người, nước mưa chảy xuống theo tóc, tràn trề cả mặt tôi.

“Tớ có thể... hỏi cậu một chuyện không?” Lý Tiểu Hoa rụt rè hỏi.

“Ừ”, tôi nhìn cô, mặt Lý Tiểu Hoa nhìn nghiêng thật đáng yêu.

“Tại sao cậu không nắm tay tớ vậy?” Lý Tiểu Hoa hình như đang nghiêng rằng.

“...” Tôi sửng người, đầu óc rối loạn.

Lý Tiểu Hoa dừng bước, nhìn tôi, đôi mắt trong veo của cô không bỏ qua vẻ lúng túng của tôi, thậm chí không cả chớp mắt, chăm chăm như thể đang gắng sức nhìn thấu tâm tư tôi vậy.

Tôi phát hoảng, không ngờ lại buột miệng nói: “Bởi vì, tớ không biết cậu có thích tớ không.” Tôi cuống cả lên.

Thân hình Lý Tiểu Hoa rung nhẹ, thoáng im lặng, hai chúng tôi lại tiếp tục bước đi trong mưa.

Chúng tôi đi lên cầu vượt, nhìn đường ray trống vắng bên dưới, bầu không giăng một tấm màn xám xịt vô tận, mưa không ngừng rơi. Không ngừng rơi.

“Người cậu thích là Thẩm Giai Nghi phải không?” Giọng Lý Tiểu Hoa rất nhỏ.

“Hả?” Tôi đàn mặt ra.

“Lúc trước tớ ngồi cuối lớp, thường thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ, tớ liền nghĩ, chắc hai người thích nhau.” Lý Tiểu Hoa nhìn đường ray.

Không có tàu hỏa chạy qua, đường ray chỉ là một nét dài đơn điệu. Nước mưa

cũng chỉ là những đường gạch xiên nguệch ngoạc màu xám.

“Làm gì có, tớ và Thẩm Giai Nghi chỉ là những người bạn tốt thích buôn chuyện với nhau thôi.” Tôi phì cười.

“Lúc đấy tớ nghĩ, cậu nhất định là người rất đặc biệt. Nếu không Thẩm Giai Nghi còn lâu mới nói chuyện với cậu.” Lý Tiểu Hoa lẩm bẩm tự nói một mình.

“Ặc, Thẩm Giai Nghi bản chất chính là một bà tám đấy, lần trước cậu ấy còn đưa tớ quyển Tịnh tự ngữ của pháp sư Chứng Nghiêm, bảo tớ phải tĩnh tâm học hành, trời ạ, pháp sư Chứng Nghiêm đấy! Cái bà mà niệm Nam Mô A Di Đà Phật ấy!” Tôi nhấn mạnh, cười một cách khoa trương.

“...” Lý Tiểu Hoa không quay lại nhìn tôi, chỉ nhìn xuống đường ray.

“Dù sao, tớ cũng không thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi khẳng định.

“Không thích một tí một tẹo nào à?” Lý Tiểu Hoa vươn tay sờ vào màn mưa.

“Thẩm Giai Nghi là bà tám.” Tôi cực kỳ khẳng định.

Cứ thế.

Cứ thế.

Trong lúc chủ đề câu chuyện lạc sang phía Thẩm Giai Nghi, tôi đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để bày tỏ với Lý Tiểu Hoa, lại càng không thừa dịp nắm tay cô.

Mưa cứ trút mãi trút mãi, những hạt mưa càng lúc càng lớn chảy men theo mép ô rơi xuống mặt tôi.

Đến khi tỉnh ra, tôi đã hai mươi sáu rồi.

“Cùng nhau về nhà.” Bốn chữ này, cho dù trong giai đoạn nào của cuộc đời, cũng đều có ý nghĩa rất lãng mạn.

“Cùng nhau” có nghĩa là chuyện người ta không thể hoàn thành một mình, đằng sau “về nhà” chứa đựng ý vị chân tình ấm áp.

Người đầu tiên cùng bạn về nhà, cả đời bạn cũng không thể nào quên.

Mười ba năm sau, tôi nhắm mắt lại, vẫn có thể trông thấy...

Trên đường Trung Hoa rộng lớn, dưới ánh hoàng hôn, tôi ngượng ngùng dắt xe đi bên cạnh Lý Tiểu Hoa, nói huyên thuyên chuyện trên trời dưới bể. Trời gió nhẹ, hoặc mưa, hoặc nắng, hoặc râm.

Trong lòng dâng lên cảm giác kích động, xoay vần rồi trở về trạng thái thương cảm.

Chỉ còn chiếc ô giấy nhỏ ấy, cùng với mảnh giấy cuối cùng đã ngả sang màu vàng ố trên bàn.